

Bülten

İşten Atma Saldırıları

2018 yılını Ekonomik darboğaz tartışmaları eşliğinde geride bıraktık. Doların yıkıcı ilerleyişi, üretimde kâr oranların düşmesinin yarattığı daralma, ... sy.2

Asgari Ücret ve Ekonomi

Ağı katılarak hesaplanan asgari ücret açlık sınırının altında kalmıştır. Bu zam 12 aylık bir zamdır. Her geçen gün temel ... sy.3

Yerel Seçimler Yaklaşırken

Bu seçimleri farklı kılan ise artık eski Türkiye'de yaşamadığımız yani "tek adam diktatörlüğü" altındaki ilk yerel seçim olmasıdır... sy.6

Sarı Yeleklilerin Çığı

Sarı yeleklilerin tüm dünya çapında duyulan ve her ülkenin işçi, emekçi ve ezilenlerinin ilgiyle izlediği eylemlerin öncesi ve sürekliliği var... sy.8

KRİZİN FATURASI KAPİTALİSTLERE!

**İŞTEN ATMALARA,
HAYAT PAHALILIĞINA,
DÜŞÜK ÜCRETLERE,
GREV YASAKLARINA,
ARTAN BASKILARA KARŞI
BİRLİĞE, MÜCADELEYE!**

SERMAYENİN BİLİNDİK DOĞASI VE İŞTEN ATMALAR

2018 yılını Ekonomik darboğaz tartışmaları eşliğinde geride bıraktık. Doların yıkıcı ilerleyişi, üretimde kâr oranların düşmesinin yarattığı daralma, enflasyonun devlet verili kaynaklarda %20'yi geçmesi (gerçek durum daha da derindir), asgari ücretin açlık sınırı ile eşitlenip, yoksulluk sınırının altında kalması, işçi sınıfına dönük bilinçli, ileriye dönük saldırılar (kıdem tazminatının gaspı, BES'in zorunlu kılınması) ve işten atmalar... Liste uzun, liste ekonomik krizin küçük bir özeti...

Patronlar için hem korku, hem fırsat

Ekonominin daralması ile birlikte işçi sınıfına yönelik saldırılar artıyor. Kârdan zarar etmek bile sermayedarlar için korku dolu anların başlaması anlamına geliyor. Yıllar boyu sömürünün katmerlisini uygulayan, bizleri açlık sınırı altında çalıştırmayı sorun görmeyen, devlet teşvikleri ile büyüyorlar; şimdi de kendi yarattıkları krizin faturasını işten atmalar ile bizlere kesmeye çalışıyor. Ege bölgesi ve özellikle İzmir işten atma saldırılarının en yoğun yaşandığı alan olarak öne çıkıyor. Birkaç örnek ile yakın zamanda yaşanan işten çıkartma saldırılarını hatırlamakta fayda var.

Dyo 25 kişi, **Ege Yıldız** 30 kişi, **Cms Jant** üretimde duruş ve 40-50 kişi, **Akdemir** 25 kişi, **Nuhoğlu İnşaat** 900 işçiyi tazminatsız işten attı ve konkordato istedi, **Soma Kömür** 60 kişi, Yaşar Holding'e bağlı **Pınar Süt** 60 kişi işten çıkarıldı, yoğurt bölümü kapatıldı, **Balçova termal otel** 7 kişi, **Aptiv (Delphi) Otomotiv** küçülme kararı aldı. 700 çalışan işten çıkarıldı, **Vestel**'de 100'den fazla işçi atıldı, **Ege Üniversitesi** bünyesinde çalışan 450 personel gerekçesiz bir şekilde işten çıkarıldı.

"İnsan değil – hâşâ – bir yağmacı soyu bu" *

İşten atma saldırısı sınıfımızı topyekûn vuruyor. İşten çıkarılan işsizlik sorunu ile uğraşırken, fabrikada kalanlar aynı üretimi daha az kişi ile yapmaya zorlanıyor. İşten çıkarılan arkadaşlarımız aynı zamanda bizlere karşı bir sopa olarak kullanılıyor. Sermayedarlar ellerine işten atma kılıcını almış, savurmaktan geri durmuyor. Bu yağmacı soyuna karşı susmak, onaylamak dışında yapabileceğimiz çok şey var!

İşten atma saldırılarının arkasında yatan ve sermayenin hiç düşünmeden bu saldırıyı rahatça uygulamasının nedeni bizlerin örgütsüzlüğü ve sessizliğidir. Herhangi bir işten atma saldırısı karşısında gerekli cevabı verecek örgütlenme birikimine sahip olmadığımızı bizler kadar, patronlar da biliyor.

Fabrikalar kale, birlikler umudumuz olmalı!

Her sayımızda birlikler ve fabrika zemininde örgütlenmenin öneminden bahsediyoruz. Artık bu ihtiyaç düne göre daha elzemdir. Aynı gemide olduğumuzu söyleyenler, bugün bizi gemiden atmakta sorun görmüyor. Aynı sorunu yaşayan, aynı işi yapan ve aynı sömürüyü yaşayan bizlerin birleşmesi önünde hiçbir engel yok. Sessizliğimizin oluşturduğu boşlukta istediğini yapan yağmacıları geri adım atılabileceğimiz tek yol bu. Bizi ayırıştıran ve düzenin sürekli kullandığı din, mezhep ve ulusal farklılıklarımızı bir kenara bırakıp sınıfsal kimliğimizi öne koymalıyız. İşsizlik, yoksulluk hepimizin sorunu ve kriz dönemlerinde daha yakıcı bir hale geliyor. Sınıf çıkarlarımız çerçevesinde yan yana gelmek, fabrikalarımızda birlik zeminlerini inşa etmek, iş güvencesi başta olmak üzere haklarımızı korumak ve geliştirmek adına tek çözüm yolumuzdur. Birleşmiş, sınıfsal çıkarları çerçevesinde yan yana gelmiş, bir kişinin sorununu kendi sınıfının sorunu olarak gören bir fabrika, artık bir kalemdir. İzmir'de kalelerimizi inşa edelim, krizin faturasının bizlere ödetilmesine izin vermeyelim!

**Hasan Hüseyin Korkmazgil- Biçak Kemikte*

EGE BÖLGESİNDEKİ DİRENİŞLERDEN

Disk Genel İş Üyesi İşçilere Biber Gazlı Gözaltı!

11 Ocak'ta toplu sözleşme talepleri için büyükşehir belediyesi önünde toplanan işçilere, polis biber gazı ve cop ile saldırdı. 15 kişi gözaltına alındı, akşam saatlerinde bırakıldı.

Genel-İş'in eylem çağrısı üzerine Konak Meydanı'na çıkan yollar, otobüsler ve çöp kamyonları tarafından kapatılmaya başlandı. İşçiler Konak Meydanında toplandı ve 13:00 itibarı ile İzmir'de tüm otobüsler yarım saat iş bıraktı.

CMS'de Neler oluyor?

Etik hat isminde bir hat açıldı. Bu hatta yaşanan olumsuzluklar ve haksızlıklar olursa bildirilsin denildi. Yazılı ve isimsiz bildirimler istendi. Fakat bildirimleri yazanlar isimsiz olsa da yani kimlik bilgileri olmamasına rağmen bir şekilde tespit edildi. Ertesi günlerde ise işten çıkarmalar yaşandı. Yönetim ekibi, idari işler gibi bölümler hakkında yazılanlar sümen altı ediliyor.

SÜPERPAK Grevi Anlaşmayla Sonlandı

Süperpak Patronun sıfır "0" zam dayatmasına karşı 186 gün süren grevin sonucunda anlaşmaya varılan sözleşmeden yansyanlar!

3 yıllık yeni sözleşmeye göre;

- * 2018 için 280 TL brüt zam,
- * 2019'un ilk altı ayı için 300 TL brüt zam,
- * ikinci altı ayı için enflasyon,
- * 2020 için de enflasyon oranında zam olacak.

Sosyal haklarda da işçilerin taleplerine yakın bir artış sağlanmış. En düşük maaş 2.150 lira olurken en yüksek net maaş 3.700 lira oldu.

Aydın Belediyesi Direnişçileri Davayı Kazandı

Aydın 1. iş mahkemesinde işe iade davaları görüldü. 5 işçiye işe iade kararı verildi. Aydın Kent Meydanındaki oturma eylemi işbaşı yapıldı kadar devam edecek.

Tariş İşçilerinin Direnişi Sürüyor

Çiğli AOSB'de bulunan, sendikaya üye oldukları için işten atılan 7 işçinin başlattığı direniş 70'li günleri geride bıraktı. Tariş yönetiminin sendika düşmanlığı, işçilere ve onlara destek verenlere dava açılmasıyla sürüyor. Tüm saldırı ve baskılara rağmen Tariş işçilerinin direnişi sürüyor.

RANTCI SOYGUNCU SERMAYE PARTİLERİNE VE ADAYLARINA OY YOK!

Önümüzde belediye seçimleri var her zaman olduğu gibi yine sermaye partileri sahnede boy gösterecek, adaylarını allayıp pullayıp, bizlere tanıtacaklar. Bin türlü yalan, demagoji ve şarlatanlık yaparak bizden oy isteyecekler bir bakmışız ki bize hizmet aşkıyla yanıp tutuşuyorlar bize hizmet için neredeyse bir birlerinin kafalarını kıracaklar. Dahası bunu da yeterli görmeyip “vatan, millet” edebiyatı yaparak bizim oyumuzu almaya çalışacaklar. Olmadı işçileri, emekçileri “dil, din, ırk” ayrımı yaparak bizleri kendi içimizde bölüp saflaştırıp bir birimize düşman ederek oyumuzu almak isteyeceklerdir. Ama biz bunların nasıl hokkabaz, nasıl düzenbaz olduklarını biliyoruz. Her seçim sonrası bunları daha iyi tanıdık ve tanıyoruz.

Onları vaatlerini nasıl unutup söylediklerinin tersini yaptıklarından tanıyoruz. Onları evimize gelen su faturalarından tanıyoruz. Onları doğalgaz elektrik faturalarından tanıyoruz. Ulaşım araçlarına yaptıkları zamlardan tanıyoruz.

Özal'ın o meşhur sözü “bir koyup üç alacağız” işte bu belediyeler için geçerli. 15 TL'lik kullandığımız su bedeline karşı 50 liralık fatura ödüyoruz. Bu aynı soygun elektrik ve doğalgaz için de geçerli. Ağaçları kesip suni park yapıp maliyetinin üç katını gösterip yine faturayı biz işçi emekçilere kesiyorlar. Söz konusu belediye seçimleri ise bunun içinde yağma, rant ve soygun olduğunu bilmeliyiz. Kazandıklarında ihalelerin kimlere verileceği şimdiden pazarlık konusu olmaktadır. Su, elektrik, ulaşım ve yağmaya açılacak araziler üzerinden ceplerini nasıl dolduracaklarının şimdiden hayalini kurmaktadır.

Her şeyin alınıp satıldığı bu düzende hizmet ancak parası olana yapılır. İşçileri ve emekçileri ise 'nasıl sömürürüz, onların sırtından nasıl kazanırız?' diye bakılır. Fabrikalarda sömürdükleri yetmemiş gibi vergilerle, zamlarla cebimizdeki üç kuruşu da çekip alırlar. Tabiatın en doğal kaynağı olan suyu bile parayla satarlar; hem ögle içilir cinsten değil, bildiğin kireçli su! O kadar su faturası ödememize rağmen musluktan akan suyu içemeyiz, içmek için yine marketlerde satılan sudan almak zorunda kalırız. İrmakların ürettiği elektrikten tutun da doğanın bize sunduğu bütün nimetleri parayla satarlar. Her şey bir yana ulaşım da hizmet adında bizden toplanan vergilerle alınan halk otobüslerine yine ücretli olarak bineriz. Balık istifi gibi gider geliriz o araçlarda.

Bizlerin onlara vereceğimiz oyumuz yok onlardan soracak hesabımız var! Bizleri kendi çıkarları için din, dil, ırk olarak bölenlere son sözümüz şu olmalıdır. Evet, bu düzen insanları sınıflara bölmüştür ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen diye iki sınıfa bölmüştür: bir tarafta sermaye sınıfı diğer tarafta işçi sınıfı. Biz işçiler olarak bir araya gelip bu asalak düzeninizi yıkacağız. Sömürünün olmadığı herkesin insanca yaşayabildiği bir dünya kuracağız ve sizler bu dünyada olmayacaksınız.

Haramilerin Saltanatını Yıkma için; Yaşasın İşçilerin Birliği
Çiğli AOSB'den Bir Tekstil İşçisi

ÇEVRE VE POŞET

Çevre ve Poşet

Çevre ve doğa katliamı ülkemizde aralıksız devam ediyor. HES'ler, Termik Santraller, Nükleer Santraller ve baz istasyonları bunların doğaya ve çevreye verdiği zararlar bertaraf edilmeden bir anda poşet düşmanı olduk.

Marketlerde poşetler 25 kuruşa satılmaya başlandı. Neden? Söзде çevre ve doğa katliamını önlemek için. Ancak gerçekler bir kez daha gizlenip hasır altı ediliyor. Kendi ülkesinin çöpünü arıtamayan bir ülke nasıl çevre temizliği ve düzenliğinden bahsedebiliyor? İngiltere'den plastik çöp ithal eden birinci ülke durumundayken poşeti paralı satmak da neyin nesii? Bunun yanında bir de plastik ambalaj ile satılan sularda kanser ve kurşun riski tespit edilmiş durumda. Kanunsuz imarlar ile orman katliamları yapılıyor, akarsular, dereler sermayenin rantına açılıyor. Birileri yeraltı ve yerüstü zenginliklerini paraya çevirirken bunlar yetmiyor poşetler de paraya çevriliyor.

Bütün bunların getirisi patronlara ve devlete olacağı için burada büyük bir rant var. Eğer çevre düşünülüyorsa bütün poşet ve benzeri plastik malzemeler kullanımdan kaldırılmalı. Ancak poşeti bile paraya çeviren bu anlayış çevreyi koruma bahanesiyle milyonlarca emekçiyi sömürme derdinde. Kendi halkının 25 kuruşuna bile göz diken bir devletin derdi poşet üreten patronlara hatta yandaşlara kazandırmaktır. Çünkü poşet başına 25 kuruşun 15 kuruşu sarayın kasasına gidecek. Yani poşeti para ile satınca doğaya zarar vermeyecek mi?

Kapitalist gelişme ile birlikte özellikle son 16 yıldır çevreye verilen gerçek zarar ne zaman düşünülecek? Karadeniz başta olmak üzere ülkemizin birçok bölgesindeki doğal zenginlikler patronlara peşkeş çekiliyor. HES'ler, taş ocakları bütün akarsuları zehirledi. Bunlara ve hukuksuz ÇED Raporlarına karşı duran emekçiler ve köylüler direnirken aynı zamanda devletin yargı ve polis-jandarma terörü ile de karşı karşıya kalmıştır.

Manisa'dan Metal İşçisi

POŞET YASASININ MİMARİ POŞET ÜRETİCİSİ AKP MİLLETVEKİLİ BALTA=AMACIMIZA ULAŞTIK.

BİR AYDIR SÜREN ORTA OYUNUNDA PERDELER KAPANDI

Açlık sınırı; 1943 lira, Yoksulluk sınırı; 6328 lira, 2019 Yılı Asgari Ücreti 1828 lira (AGİ ile birlikte 2020 lira)

1- AGİ katılarak hesaplanan asgari ücret açlık sınırının altında kalmıştır. Kimse kendisini kandırmamalıdır. Bu zam 12 aylık bir zamdır. Her geçen gün temel tüketim giderlerine gelen zamlar hesaba katıldığında asgari ücrete yapılan zammın bizim için bir geçerliliği yoktur.

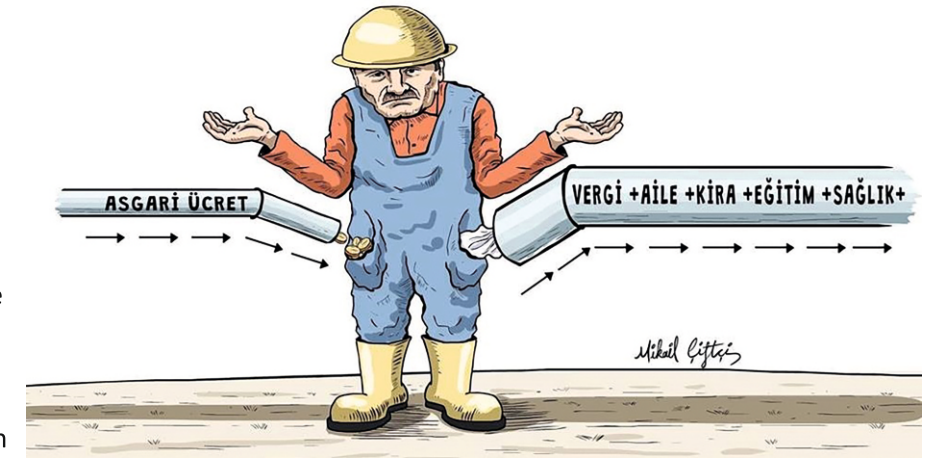
2- Görüşmeler ilk başladığı andan bu yana 2000 liranın altında rakamlar üzerinden kamuoyu ikna edilmeye, bir nevi ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalıştılar. Sermaye çevreleri bir yandan beklentinin üstünde diyerek söзде işçi sendikası Türk-İş memnun bir atmosfer çizerek oyunu halen sürdürüyor. Erdoğan AKP'si ise 'asgari ücret sayemizde bu kadar yükseldi' diye övünüyor. Söylemeden edemiyoruz, kamu kurumlarının özelleştirilmesiyle kamu hizmetlerini fahiş fiyatlarla edinmemizin, her türlü tarım ürününe kota uygulanarak üretilen hale gelmesinin, bu topraklarda üretilen ürünlerin ithalat yüzünden yüksek fiyatlarla almak zorunda olmamızın, elektrik, su gibi zorunlu harcamalara yaptığımız zamlarla belimizin bükülmesinin, patronlara teşvik adı altında onlara indirip yapıp tüm vergi yükünün bizim üstümüze çökmesi de sizin sayenizde.

3- İşte tam da bu yüzden kimse kimseyi kandırmasın. Bugün bin bir türlü propagandayla asgari ücret üzerinden güzellmeler dinleyebiliriz, hatta işçi kardeşlerimiz bile 'hiç vermeyeceklerdi en azından 400 TL zam yapıldı' diyebilirler. Gerçekler pazar tezgahlarında, marketlerde, çocuklarımızın okul harcamalarında, elektrik su veznelerinde, ay başında verdiğimiz kiralarda.

4- Asgari değil insanca yaşam hakkımızdır. Bütün zenginlikleri yaratan ellerimizle bizi sefalete sürükleyenlere karşı durmak bizden çaldıklarını almak hakkımızdır.

Artık önemli olan bundan sonra ne yapacağımızdır. Açlığa ve yoksulluğa mahkûm olmayı kabullenecek miyiz, yoksa kaderimizi kendi ellerimize almak için emek seferberliğine başlayacak mıyız? Bu süreç bir kez daha göstermiştir ki milyonları bulan üyeleri ile "İşçi

Sendikaları" sınıfta kalmıştır ve sermayenin yanında yer aldıklarını bir kez daha göstermişlerdir. Yaptıkları göstermelik eylemler ve açıklamalar haricinde tüm süreci suskunluk fesadıyla geçiştirmişlerdir.

Çay, simit hesabı ile yapılan asgari bir yaşam için değil,

* İnsanca yaşayacak vergiden muaf asgari ücret için,
* İşten atmaların yasaklanması için,
* Konut, gıda, elektrik vb. hayatımızı etkileyen bütün zamların geri çekilmesi için,
* İşçi üzerindeki bütün vergi yükünün kaldırılması için;

Birliğe, mücadeleye ve örgütlenmeye hız vermeliyiz. Bu taleplerin karşılanması topyekûn bir mücadele ile kazanılabilir. Çünkü karşıımızda her şeyi ile örgütlü bir sınıf var. Bu sınıf ki; işçi sendikalarını, yargıyı, medyayı ve her şeyi eline almış bir sınıftır. Geriye kalan bir tek kendi gücümüzdür. Bu güç üretimden gelen güçtür.

Orta oyunu ile asgari ücret sorununu çözdüğünü sananlar yanılıyorlar. Taleplerimiz açık ve nettir. Hakkımız olanı alana kadar, insanca yaşayacak seviyeye ulaşana kadar mücadelemiz fabrika fabrika, havza havza büyümeye devam edecek. Birliğimiz tüm işçileri sınıfa karşı sınıf doğrultusunda söz, yetki, karar hakkımızı kullanarak fabrikalarda komiteler ve fabrikalar arası birliklere dayalı yeni bir sınıf hareketini büyütme çağırıyor.

İZBAN GREVİ ÜZERİNE

İZBAN işçileri, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde net ücretlerine %28 zam ve sosyal haklarının iyileştirilmesi gibi taleplerin kabul edilmemesi üzerine anlaşma sağlanamadığı için 10 Aralık tarihinde greve çıktı. İzmir'de ulaşım açısından tuttuğu yerin ne kadar önemli olduğunu anladığımız İZban, grevle açığa çıkardığı gücünü herkese göstermiş oldu. 29 gün süren ve yasaklanan İZban grevinin tüm süreci çok yönlü sonuçlar ortaya koydu.

Bir grevin başarıya ulaşması, onun toplumu arkasına almasıyla gerçekleşebilir. Yarı yarıya pay sahibi olan İzmir Büyükşehir Belediyesi ve TCDD her alanda söz söyleyebilirken, işçiler seslerini duyuramadılar. Polisin her sloganlarında müdahale ettiği, bildiri ile seslenmekten bu nedenle geri durulduğu, sendika başkanının daha grevin ilk günü polis yerine "kalabalık durmayalım, dağıalım" dediği yerde, işçiler hem taleplerini hem de işçi sınıfının mücadele kapasitesini devletin çizdiği sınıra hapsetti. Grevlerinin siyasi partiler arasında seçim malzemesi yapılmak istenmesine karşın İZBAN işçileri, AKP'ye tok ve net bir söz söylemeyerek, bu durumdan faydalanmak niyetiyle sırtını dayamak istemiş lakin dayandıkları duvar üzerlerine yıkılmış; grev AKP Başkanı Erdoğan tarafından yasaklanmıştır. İZban işçileri İzmirli emekçileri yanına çekmekten, devletin polis baskısıyla sesini duyurmaktan geri durdukları grevle taleplerini karşılayamamış olduğu gibi, grevleri yasaklandığında hiçbir karşı koyuş gösteremedi ve işçi sınıfının mücadelesine doğrultulmuş olan "grev yasağı" silahına karşı sessiz kalınmış oldu. Yasak ve toplumun yarattığı basınçla, işçiler taleplerinin altında bir sözleşmeye imza attı, %26 oranında zamda anlaşılabilir.

Sermayenin demir yumruğu haline gelen iktidarın karşısında sınıfımız halen örgütsüz, dağınık, sınıf bilinci zayıf bir haldedir. Bu halde grevlerin, dayanışmayı büyütme ve fiili meşru mücadele anlayışıyla örülmediği yerde en ufak ekonomik kazanımın dahi elde edilemeyeceği ortadadır. İşçi ve emekçilerin grevlerle dayanışmayı büyütmesi, eylemsel destekler örgütlemesi sınıfımızın geleceğini bugünden belirleyecektir.

Daha Güçlü Grevler Örgütlemek İçin!

Emekçiler Burjuva Partilerinin Etkisi Altında Greve Saldırdı!

İZBAN grevi boyunca İzmirli işçi ve emekçiler bu eylemi, yerel seçim yaklaşırken "CHP'yi yıpratmak adına AKP'nin güdümünde yürütülen bir proje" olarak gördü ve bu durum toplumsal desteğin ortadan kaldırılmasında büyük rol oynadı. İzmirli emekçilerin bu bakışı Cumhurbaşkanının grevi yasaklamasının zeminini oluşturdu. CHP'li Aziz Kocaoğlu işçilerin ücretleri ile ilgili ve amaçları üzerinden sürekli manipülasyona başvurdu. İşçilerin örgütlü olduğu Demiryol İş sendikasının grev yaptığı tek şehrin İzmir olması, genel başkanı Ergun Atalay'ın AKP ile yakın ilişkileri, grev süresince AKP'ye tek kelime edilmemiş olması kuşkusuz işçilerin haklı grevini siyasi oyunlara alet etme çabasını gösteriyor. Fakat bu durum 350 İZBAN işçisinin yaşam ve çalışma koşulları için yaptığı grevi ve somut gerçekliği gölgeleyemez. Yakın geçmişte 3. Havalimanı işçileri iş cinayetlerine, kamp koşullarına karşı eylem yaptığında bu defa AKP'den bakan işçilerin açılışa yakın zaman kala böyle bir eylemi manidar bulduğunu ve saldırdığını unutmayalım. Dolayısıyla iki ayrı hak arama mücadelesinden tek bir sonuç çıkıyor; o da işçi sınıfının halen, ikisi de burjuvazinin temsilcisi olan AKP ve CHP etkisi altında olduğu ve kendi sınıfından doğru bakmadığıdır. Kendine sosyal demokrat diyen, açlık sınırı altında ücretlere çalışan İzmirli emekçilerin, patronların bakışıyla grevci işçilere "kovun bunları, aç gözlüler" dediğine şahit olduk.

EMPERYALİST SAVAŞ, YAĞMA VE TALANA KARŞI YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

Emperyalist savaş demek her şeyden önce halkların katledilmesi, köleleştirilmesi demektir. Emperyalizm girdiği her yeri yakar, yıkar ve yağmalar. Emperyalist devletler kendi sermaye sınıfları için yeni pazarlar elde etmek, hammadde ihtiyacını karşılamak, yeni enerji kaynaklarını ele geçirmek için sürekli güçsüz halklara karşı savaş açarlar. Emperyalizm nüfuz alanlarını ve dünya hegemonyasını korumak için rakiplerine karşı rekabet içindedir. Dün Irak'ta yaptıklarını bugün de Suriye'de yapmaktadırlar.

Suriye'de bir tarafta Rusya, İran ve Çin kendi nüfuz alanlarını korumak isterken diğer tarafta ABD ve Avrupa devletleri rakiplerini zayıflatmak için iç savaşı körüklediler. Esad'ın zalimliğinden dem vurup, İŞİD gibi cani yobaz gerici örgütleri kendi elleriyle örgütleyip, silahlandırdılar. Diğer bölge devletleri ve uşakları pastadan pay kapmak için bu savaşta yer almayı ihmal etmedi. Bu savaşı haklı göstermek için sürekli milliyetçiliği ve halklara düşmanlığı ellerinden bırakmadılar.

Suriye'deki emperyalist savaşta silah şirketleri karlarını üçe dörde katladı. Halklara ise ölümden başka hiçbir şey vermedi. Analar çocuklarını, çocuklar babalarını kaybetti. Suriye'de yaşayan halklar mülteci konumunda düştü. Akdeniz onlara mezar oldu. Çocukların cansız bedenleri kıyıya vurdu, parçalanmış bedenleri ekranlarda içimizi kanattı. Kadınlar ise köle pazarlarında satıldı, fuhuşa sürüklendi. Sermayenin kar

uğruna çıkardığı bu savaş insanlığı gözlerimizin önünde yok etti.

Dışarıda savaşı trmandıranlar, içeride baskıyı artırdı. Sayısız hak alma mücadelesi yasaklandı. Hakkını aramak isteyen işçiler göz atına alındı kimisi tutuklandı. Savaşa karşı çıkanlar işten atıldı. Sürekli zam ve ek vergilerle savaşın faturası biz işçi ve emekçilere kesildi. Yoksulluğumuz daha da derinleşti.

İşçi sınıfı ve ezilen halklar birlikte hareket etmediği sürece ölüm, zulüm ve sömürü yakalarını bırakmayacaktır. İçerde kendi sermaye sınıfına ve onu temsil eden tüm kurumlarına karşı mücadele etmelidir. Dışarıda ise ezilen halkların yanında olmalıdır. Sermaye parti ve kurumlarının milliyetçi, ırkçı, şoven propagandaların etkisinde kaldığı sürece farkında olmadan emperyalistlerin ve uşaklarının safında yer almış olacaktır. Kendisi gibi aynı haksızlığı yaşayan yanı başındaki işçi arkadaşıyla yan yana gelemez. Farklı kimlik ve inançtan olması kendi sınıf kardeşine ön yargılı yaklaşmasına neden olacaktır. İnsanlar hangi din dil ırktan olursa olsun ya ezen sınıftandır ya da ezilen sınıftandır. İşçiler ve ezilen halklar kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz demediği sürece bu sömürü düzeni değişmeyecektir.

**İşçiler birlik halklar kardeş olmalı.
Çiğli AOSB'den tekstil işçisi**

FRANSA; İLK İŞÇİ İKTİDARI PARIS KOMÜNÜ 'NÜN TOPRAKLARINDA SARI YELEKLİLERİN ÇIĞLIĞI:

ASLA PES ETMEYECEĞİZ!

Sarı yeleklilerin tüm dünya çapında duyulan ve her ülkenin işçi, emekçi ve ezilenlerinin ilgiyle izlediği eylemlerin öncesi ve sürekliliği var. Sermayenin saldırılarına karşı Fransa'da işçiler, emekçiler 2016 yılından bu yana sokakta ve eylemler. Fransız resmi kaynaklarına göre işsiz ve yoksul sayısı 10 milyonu geçmiş durumda. 150 binden fazla evsiz sokakta yaşıyor. Bu tabloya adil olmayan vergiler, emekli aylıklarında gasplar, düşük asgari ücret, alım gücünün yetersizliği eklenince Fransız işçi ve emekçilerinin tepkisi de çığ gibi büyüdü.

Sarı yeleklilerin eylemlerini ateşleyen ise; Fransız otomobillerinde en çok kullanılan akaryakıt türü olan mazotun litre fiyatı son 12 ay içerisinde yüzde 23 artış göstermesi oldu. Son olarak hükümetin 1 Ocak 2019'dan itibaren geçerli olmak üzere tekrar fiyat artışına gitmesiyle ilk eylem 17 Kasım'da düzenlendi. Bu eyleme 300 binden fazla kişi katıldı. İlk etapta sokağa çıkanlar araç ve kamyon sürücüleriydi, ancak ardından hükümetin politikalarından memnun olmayan, hayat pahalılığından şikayetçi olan kesimler de eylemlere katılmaya ve eylemleri büyütme devam etti.

Sarı yeleklilerin belirlediği 42 talebin öne çıkanları ise şöyle;

- * Sıfır evsiz (Evi olmayan kimse kalmamasın).
- * Asgari ücret net 1300 avro olsun. (Halihazırda net asgari ücret yaklaşık 1150 avro).
- * Herkes için aynı sosyal güvenlik sistemi

(zanaatkârlar ve bireysel girişimciler de dahil).

- * Serbest çalışanlar için ayrı sosyal güvenliğe (Bağ-Kur benzeri) son verilsin.
- * Emeklilik sistemi dayanışmacı ve sosyal kalsın (Puanlı emeklilik hesabına hayır).
- * Akaryakıt zammına son.
- * 1200 avronun altında emeklilik maaşı olmasın.
- * Büyük şirketlerin sözleşmeli işçi çalıştırma hakkı sınırlandırılmalı.
- * Kadrolu çalışma hakkı istiyoruz, İşsizler için iş alanları açılmalı.

Sarı yelekliler bu talepler için Fransız hükümetinin estirdiği teröre, baskılara, yasaklara rağmen **'asla pes etmeyeceğiz'** şiarıyla eylemlerine devam ediyorlar. Fransız hükümetinin geri adım atmasına rağmen insanca yaşam ve çalışma koşulları için tüm talepleri karşılanana kadar direneceklerini ileri sürüyorlar.

Fransa halkı **'eşitlik, özgürlük, kardeşlik'** şiarıyla yola çıkmış geçmiş kuşaklardan aldığı mirasla, ayakları yere basa basa ve kararlılıkla haklarına sahip çıkıyorlar. Tarihte ilk işçi devletinin (Paris Komünü) kurulduğu bu topraklar işçi sınıfının en ileri deneyimleriyle dolu. İşte bu yüzden bu topraklarda hak arama mücadelesinin tüm zorbalığa rağmen büyük bir meşrulukla, başeğmezlikle sürmesi tesadüf değil. Tarihinden aldığı güçle yola çıkan ve geleceğine sahip çıkan Fransa işçi ve emekçilerine bu topraklardan selam olsun...

2019-2021 YILLARINI KAPSAYAN YENİ EKONOMİK PROGRAM: 2019 MERKEZİ YÖNETİM BÜTÇESİ VE VERGİ DİLİMİ

Ocak ayının ilk günü resmî gazetede yayınlanan tebliğde vergi dilimi yayınlandı. Yıl başından itibaren elde edilen gelir toplamının 18 bin lirayı aşması halinde emekçiler %20 kesintinin olduğu bir üst vergi dilimine çıkacak, %15 yerine %20 oranında vergi ödeyecek.

» Bu nedenle 2 bin 155 lira alan evli ve 3 çocuklu asgari ücretli, Eylül ayından itibaren bir üst vergi dilimine girecek. Yani Eylül ayından sonra ücreti 2 bin 20 TL'ye düşecek.

» Ortalama 3 bin 500 lira maaş alan bir işçi %20'lik dilime Haziran ayından itibaren girmiş olacak

Tebliğe göre, yıllık 18 bin liraya kadar %15, 40 bin liranın 18 bin lirası için 2 bin 700 lira, fazlası için %20, 98 bin liranın 40 bin lirası için 7 bin 100 lira (ücret gelirlerinde 148 bin liranın 40 bin lirası için 7 bin 100 lira), fazlası için %27, 98 bin liradan fazlasının 98 bin lirası için 22 bin 760 lira, ücret gelirlerinde 148 bin liradan fazlasının 148 bin lirası için 36 bin 260 lira, fazlası için %35 gelir vergisi alınacak.

Örnekle açacak ve somutlayacak olursak; bir yıl içinde eline geçen net para toplamı 18 bini geçince vergi dilimi değişiyor. Mesela ikramiyeler ve mesailer ile birlikte her ay elinize 3.000 lira geçerse, 6.ayın sonunda 18.000 lira kazanmış gözükürsünüz. İlk 6 ay gelir vergisi olarak %15 ödersiniz. 7. Ay alacağınız maaştan ise %20 vergi kesilir. Bu %5'lik değişim 3.000 liralık bir maaşı olan birinde 150 liralık bir eksilme anlamına gelir.

Bugünün enflasyon oranına, dolar kuruna, iğneden ipliğe yapılan zamlara, hayat pahalılığına bir baktığımızda asgari ücrete, Ocak ayında yapılacak zammın ve toplu sözleşmelerde isteyeceğimiz artışın da bu vergi dilimiyle bir anlamı kalmayacak. Kısacası kaşıkla verdiklerini keçeyle alacaklar.

Bir de madalyonun öbür yüzü var. İşçi ve emekçilerin geniş bir kesimi sürekli artan vergiler ve peş peşe gelen zamlar altında ezilirken, patronlara çeşitli

teşvikler üzerinden yapılan kaynak transferleri, vergi afları ve indirimleri, faiz ödemelerinde sağlanan çeşitli avantajlar, özellikle siyasi iktidara yakın holdinglerin vergi borçlarının büyük bölümünün silinmesi gibi uygulamalar düşündürüldüğünde, işçi ve emekçilerden çalışanlar sermaye sınıfını zenginleştirecek. İktidar sermaye sınıfını açık ve örtük biçimlerde her fırsatta koruyup kollarken, işçi sınıfının sırtına hem doğrudan hem de dolaylı vergilerle yüklenmektedir.

"Türkiye açısından sermayeye yeni kaynaklar yaratmak, yeni kar alanları açmak için kullanmayı nasıl sürdüreceğinin en somut ve resmî belgeleri 2019-2021 yıllarını kapsayan Yeni Ekonomik Program(YEP), 2019 Yılı Cumhurbaşkanlığı Yıllık Programı ve 2019 Merkezi Yönetim Bütçesi'dir.

'Tek adam' yönetiminin ekonomi politikalarını somut gösteren bu metinler, ülke ekonomisinde yaşanan ve önümüzdeki süreçte yaşanacak olumsuzluklara neden olanların iktidar eliyle korunup kollanacağını, buna karşın ekonomik krizde hiçbir sorumluluğu olmayan milyonlarca işçi ve emekçiye krizin bedelini ödetmek için yoğun bir hazırlık yapıldığını göstermektedir.

Gerek ülke ekonomisi gerekse ekonominin en ağır yükünü çeken milyonlarca emekçinin boğazına kadar borç batağına saplandığı bir ortamda, krizin giderek büyümesi beklenen faturasını kimin ödeyeceğini, sermaye cephesi ile işçi sınıfının birbirlerine karşı tutumları ve mücadele düzeyleri belirleyecektir.

YEREL SEÇİMLER YAKLAŞIRKEN

Yeni bir seçim atmosferine girmiş bulunuyoruz. Bu seçimleri farklı kılan ise artık eski Türkiye'de yaşamadığımız yani **"tek adam diktatörlüğü"** altındaki ilk yerel seçim olmasıdır. KHK'ların yerini Cumhurbaşkanlığı kararnamelerinin aldığı; bir gece yarısı grevlerimizin yasaklandığı, belediyelere, muhtarlıklara yani devletin bütün kurumlarına "KAYYUM" atanarak seçilmişlerin aslında seçilmediği, iktidara muhalif eleştiri yapan aydın ve akademisyenler başta olmak üzere tüm emekçiler üzerine bir karabasan gibi çöken yeni bir Türkiye'de yerel seçimlere giriyoruz. Kaldı ki bu seçimi büyük bir krizin içerisinde, işten atma saldırıları ve her geçen gün artarak devam eden hayat pahalılığı eşliğinde karşılıyoruz.

Hal böyle iken yerel seçimlerden genel seçim havası çıkarmak ise sermaye partilerinin tüm politikasını oluşturmaktadır. Çünkü sermaye partilerinin muhalif kanadı seçimleri hükümet ile hesaplaşma olarak görür ve emekçilerin temel sorunlarını, sömürünün asıl kaynağını da perdelemiş olurlar. Sermayenin iktidar kanadı ise

gücünü korumak adına aynı politikadan geri durmayacaktır. Düzen partileri emek ve sermaye arasında gerçek bir taraflaşmayı hiçbir zaman istemezler. Seçimlerden de asıl istedikleri budur. Sınıfsal bir ayırım yerine sermayenin çıkarlarına göre bir ayırım olmasıdır.

Sömürü düzeninde hırsızlık, yolsuzluk, rantçılık, bürokratik hantallık, bunun öteki yüzü olan halktan kopukluk ve bu arada beceriksizlik, sermayenin iktidarda bulunduğu her ülkede olduğu gibi Türkiye için de geçerlidir. Bu saydıklarımızın hepsini bütün belediyelerde görür ve şikâyet eder dururuz. Diyelim ki tüm bu sorunları giderip belediyeleri bir kesimin rant kapısı olmaktan çıkarsak bile, temel sorunları çözmeye yerel yönetimlerin gücü yetmez. Çünkü yerel yönetimlerin temel sorunları belediyeleri sadece kötü yönetmelerinden gelmez. Bu merkezi iktidarda hangi sınıfın olduğu ile ilgilidir. Yer altı ve yer üstü tüm zenginliklerin bir avuç para babasında olduğu kapitalist özel mülkiyetin sınıf egemenliğinden gelir.

ÖRGÜTLEN MÜCADELE ET!

İzmir üzerinden düşünelim; Büyükşehir'e emekten, insandan, doğadan yana birini seçtik diyelim. İzmir'in **bütün kaynakları merkezi iktidarın musluğuna bağlıyken**; yol, su, elektrik, eğitim, sağlık, tarım alanları gibi temel ihtiyaçlar daha fazla kar uğruna sermayenin rant kapısına dönüştürülmüşken, bunları seçimlerin vaadi olarak 'ücretsiz ya da daha ucuz yapacağız ve emekçilerin hizmetine sunacağız' demek büyük bir aldatmacadır. Bizden taraf gibi görünen bir aday belediyenin başına gelse bile yöneten asıl olarak o yerelin mülki amiridir. Yani sermaye devleti belediyeleri seçilmiş başkanlar ile yönetmez. Kendi dolaysız uzantısı olan ve sermaye otoritesinin temsilcileri durumundaki kurumlar ile yönetir. Vilayet; emniyet, askeriye, jandarma, istihbarat, yargı, defterdarlık ve çeşitli bakanlıkların tüm öteki uzantıları ile koordineli bir şekilde ili yönetirken, ilçeler ise kaymakam üzerinden yönetilir.

Yerel planda seçimle oluşturulan İl Genel Meclisi de tam olarak valiye tabidir. Valinin başkanlığında ve onun hazırladığı çalışma programı ile çalışır. Alınacak kararlarda valinin onayına tabidir. Buradan doğru belediye bütçesini onaylamakta en yüksek mülki amirin yetkisindedir. Bu mülki amirler kime bağlıdır, merkezi olarak doğrudan sermaye iktidarına. Bu yüzden fabrika, şantiye, çalışma alanlarımız başta olmak üzere her hak arayışımızda ilk olarak karşımıza o ilin polisi, jandarması ve valisi çıkar.

Biz işçi ve emekçiler yerel seçime nasıl bakmalı ve ne yapmalıyız?

İnsanın insan tarafından sömürüsü temel bir ilke olan kapitalist sistemin aynası durumuna gelen kentlerin de, daha yaşanılır bir hale gelmesi mücadelemizin ve örgütlülüğümüzün düzeyi ile bağlantılıdır. Bizler ne kadar örgütlü ve güçlü isek yaşadığımız kentlerde temel hizmetlerin kar için değil insan ve doğa merkezli yapılmasını sağlayabiliriz. Ancak bunu başarabilmek,

sınıfımızın sermayenin tüm biçimlerinden bağımsız politikası ile hareket edebilme gücüne bağlıdır. Bu yeteneği güçlendirmek kime oy vereceğimiz ile ilgili değil. Taleplerimiz etrafında sıkıca kenetlenmemize ve kazanana kadar mücadelenin her yol ve yöntemini denememize bağlıdır.

✓ **Herkese ihtiyaca uygun, sağlıklı, güvenli ve ucuz konut!**

✓ **Ucuz elektrik, su ve ısıtma hizmetleri!**

✓ **Güvenli, hızlı ve ucuz toplu taşıma!**

✓ **Tüm yerleşim birimlerine kreş, çocuk yuvası, sağlık merkezi, spor, kültür ve sanat kurumları!**

✓ **Bedensel ve zihinsel engellilere, yaşlılara, kimsesiz ve yetim çocuklara bakım ve yardım!**

✓ **İnsan sağlığını, doğayı ve çevreyi gözetken bir kentleşme ve sanayileşme!**

✓ **Ormanlar, denizler-sahiller, göller, akarsular, içme suyu kaynakları ve tüm doğal zenginlikler halkın hizmetine sunulsun!**

✓ **Doğal kaynakların yağmalanmasına, çevrenin ve tarihsel-kültürel mirasın tahrip edilmesine son!**

İşte temel ayrışmayı **emek-sermaye** ekseninde, bu talepler etrafında oturtmak seçimler vesilesi ile daha da sahiplenerek kazanana kadar mücadeleyi sürekli kılmak günün acil görevidir. Yerel seçimlerde bu bakışla hareket etmek ve mücadeleyi buradan doğru büyütme bağımsız sınıf politikasının kendisidir. Bunu başarmak imkânsız değil. Çünkü yanı başımızda Fransa işçi ve emekçileri bizim taleplerimize benzer talepler ile haftalardır sokakta mücadelenin içerisinde iktidarlarına geri adım attırmayı başarmışlardır. Hem de bunları hiç de seçim yolu ile değil, mücadelenin ve örgütlülüğün ateşi ile.